

meget paa Pengene, før de naaede ud til dem; der skulde hjælpes. Alt i alt tror jeg, at den nuværende Form er den billigste Maade, hvorpaa Sagen kan gennemføres; der vil paa denne Maade gaa mindst muligt Svind i Pengene, saa det, der skal ofres paa den Sag, vil komme dem til gode, der skal have denne Hjælp“.

Der hører en usædvanlig Dristighed til, efter at have udtalt sig saaledes i 1922, saa at komme herop og bebrejde mig i de heftigste Vendinger, at jeg ikke er gaaet over til dette Princip, men det ærede Medlem er i Besiddelse af denne Dristighed, og det maa man i meget høj Grad beundre; at den ikke er underbygget med nogen som helst Saglighed, er jo kun beklageligt.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager gjorde ogsaa i Dag nogle finansielle Betragtninger og nævnte, at der paa det nuværende Finanslovbudget var 72 Mill. Kr. til Aldersrenten. Det er en Overdrivelse, der forslaaer noget, det er der ikke; der er paa det nuværende Statsbudget en Udgift paa 41 Mill. Kr. + 1½ Mill. Kr., Resten af Pengene op til de 72 Mill. Kr. falder ikke paa Statsbudgettet, men paa de forskellige Kommuners Budget. Nu vil jeg sige til det ærede Medlem, der stadig taler om de store Beløb, som ofres paa Aldersrenten, at da Alderdomsforsørgelsesloven blev givet i 1891, blev der samtidig paalagt nye indirekte Skatter med den Begrundelse, at disse skulde give Dækning for Statens Udgift til Alderdomsforsørgelsen. Hvis det ærede Medlem vil se efter, hvad disse Skatter giver, vil han meget nemt komme til det Resultat, at Befolkningens brede Lag navnlig gennem disse indirekte Skatter, der blev givet særlig for at skaffe Penge til Alderdomsforsørgelsen, den Dag i Dag betaler Aldersrentebeløbet og endda noget mere. Jeg skal saaledes nævne, at Spiritusskatten for det kommende Finansaar er opført til ca. 36 Mill. Kr.; heri er ikke indbefattet Skatten paa udenlandsk Spiritus, Vin; Ølskatten beløber sig til 27 Mill. Kr., Sukkerskatten til 5½ Mill. Kr. Dette er i alt 68½ Mill. Kr. Naar hertil føjes den senere Tobaksskat paa 21 Mill. Kr., er vi paa disse 4 store Forbrugsartikler oppe paa en Beskatning af 90 Mill. Kr. om Aaret; det er mere end det dobbelte af, hvad Staten udreder i Henhold til Aldersrenteloven.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager beklagede, at jeg var afvisende overfor ham. Jeg har ikke været afvisende overfor det ærede Medlem Hr. Vesterager, det kunde ikke falde mig ind at være afvisende overfor nogen, som vil forhandle om en

Sag paa et reelt Grundlag. Nej, det er det ærede Medlem, der paa det konservative Folkepartis Vegne straks stillede sig paa det Standpunkt, at her var ikke noget at forhandle om, det var et Forslag, der var Udtryk for Letsindighed, og det kunde det ærede Medlem ikke have noget med at gøre, saa der var ikke noget at forhandle om. Det ærede Medlem gik heller ikke ind paa at omtale Lovforslagets Enkeltheder, dem lod han haant om, men han hengav sig til finansielle Betragtninger af meget vidtløftig Karakter.

Det ærede Medlem udtalte, at jeg skulde have ladet Kommissionens Arbejde løbe ud først, inden jeg fremsatte mit Lovforslag, men det ærede Medlem maa dog vide, at selv om man i Øjeblikket havde Forsikringskommissionens Arbejde liggende for sig, vilde der ikke derved være aabnet den fjerneste Adgang for de gamle til at faa mere; thi man kan ikke vente, at Forsikringskommissionen stiller Forslag om Forhøjelse af Aldersrenten. Det, man kan vente fra Forsikringskommissionen, er Forslag om, paa hvilken Maade man frem i Tiden kan skaffe Penge til et Supplement af den nuværende Aldersrente; og hvad værre er, eftersom Kommissionens Op-gave er, kan man ogsaa vente, at Kommissionen stiller Forslag om, hvorledes man skal skaffe Penge ved en særlig Beskatning af Befolkningen til at tage noget bort af den Aldersrente, der nu gives uden Verderlag. Jeg har ingen særlig Grund til at vente paa Forslag i den Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager sagde, at nu kom det an paa, om jeg var i Stand til at anvise Pengene, og navnlig kom det an paa, om jeg vilde afvente Afslutningen af Kommissionens Arbejde. Det sidste har jeg allerede sagt, jeg ikke behøver, det kan ikke gavne de gamle, at Kommissionens Forslag kommer til at foreligge; det kan være meget interessant at læse, hvilket Resultat Kommissionen er kommet til, men det er klart, at Virkningerne af Kommissionens Arbejde først kan komme langt, langt frem i Tiden.

Endelig skal jeg gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holdgaard, der sagde, at jeg ikke burde stille mig afvisende overfor Kravet om at udvide det frie Skøn, eftersom jeg dog var gaaet ind paa, at Aldersrenten til de 60-aarige kunde gives efter frit Skøn. Jeg vil dertil svare, at jeg har ikke afvist noget, jeg er villig til at forhandle om et hvilket som helst Forslag af positiv Karakter, der bliver stillet i Udvalget; men jeg maa hævde,